

– Mennyi idő még, míg elérjük Asszuánt? – kérdezte Lara, ahogy a késő délutáni napsugarak hosszú árnyékokat kezdtek vetni a fedélzeten.

– Ha tippelnem kéne, azt mondanám, hogy úgy hajnali két-három óra felé – felelte Mason.

Lara bólintott.

– Akkor lesz elég időnk leszállni.

– Leszállni? – ismételte hitetlenkedve a férfi. – Szudánig kifizettem az utunkat! Gyalog az életben nem érünk oda.

– Ó, az *Amenhotep* fogjuk elérni Szudánt – mondta Lara. – De nem leszünk rajta, mikor befut Asszuánba. Túl sok lesz ott a figyelő szem.

– Ha forgatsz valamit a fejedben, nem ártana, ha velem is megosztanád.

– Láttam két mentőcsónakot a hajó oldalán lógni a tat előtt. Az éjszaka elköttük az egyiket, elhajózunk az Asszuáni-főgát előtt és visszatérünk a fedélzetre, amint az *Amenhotep* átjutott a gát nyugati oldalán fekvő csatornákon, és a Nasszer-tó vizén halad.

Mason átgondolta a tervet.

– Akár még működhet is – ismerte el végül. – Csak rajtad múlik.

– Rajtam?

– Felfelé kell majd eveznünk a folyón, árral szemben. Negyvennyolc órával ezelőtt még azt sem tudtam, hogy megéred-e a mai napot. Készen állsz erre?

– Ha felügyelők, vagy rendőrök szállnak a fedélzetre Asszuánban, mekkora az esélyünk, hogy sikerül elbújnunk előlük? – kérdezett vissza Lara.

– Zéró.

– Akkor milyen más választásunk van?

– Semmilyen – ismerte be Mason.

Lara felnézett az égre.

– A Nap nem egyszerűen lenyugszik Afrikában – jegyezte meg.
– Lezuhan az égről. Azt mondanám másfél órán belül besötétedik.

– Rendben – felelte Mason. – Akkor találkozunk itt, mondjuk... két óra múlva?

Lara a fejét rázta.

– Találkozunk itt mondjuk hét óra múlva.

Mason felhúzta a szemöldökét.

– Hét? Biztos vagy benne?

– Nos, te idejöhetsz két óra múlva is, ha akarsz, de a csónakokat nem fogjuk leereszteni csak hét óra múlva.

– Miért nem?

– Miért eveznénk hosszú kilométereket, ha nem muszáj? Elhaladunk majd Elephantiné szigete mellett nem sokkal azelőtt, hogy elérnénk az Asszuáni alacsony gátat. Amint meglátjuk, tudni fogjuk, hogy itt az idő beszállni a mentőcsónakba.

– Van értelme – értett egyet Mason.

– Ez talán még meg is könnyítheti nekünk az Asszuán melletti elhaladást – folytatta Lara. – Elephantiné szigete népszerű turistalátványosság, amely helyet ad egy gyönyörűen karbantartott botanikai kertnek is. Talán lesz ott egy, vagy két motorcsónak, amit kölcsönvehetünk.

– Talán lesz még ott azon kívül egy fegyveres őr is. Vagy három – jegyezte meg Mason.

– Lehetséges. De sötét lesz, és a mentőcsónak csendes. Nem fogják tudni, hogy ott jártunk, csak mikor már messze elhagytuk a szigetet. És ha észre is veszik időben, mégis hogyan követnének minket?

– Egy másik motorcsónakkal.

– Hajnali háromkor? Szerintem inkább csak jelentenék a lopást, hogy kifizesse nekik a biztosító.

– Ezt nem tudhatod biztosan.

– Az egyetlen dolog, amiben most biztos vagyok, hogy hét óra

múlva leszállunk erről a hajóról – jelentette ki Lara. – Minden mást, ami az után következik, majd improvizálunk.

– A döntési folyamat igen nagy részét veszed magadra – mondta Mason, igyekezve, hogy ne tűnjön sértettnek.

– Miért ne tenném? – replikázott Lara. – Én vagyok az, akit üldöznek.

A férfi tűnődött valami visszavágáson, de aztán meggondolta magát.

– A pokolba is. Ha egyszer igazad van, akkor igazad van. – Az órájára pillantott. – Mindjárt öt óra van. Találkozunk éjfélkor.

– Ne aludj el.

– Nem én vagyok, aki egy agyrázkódásból lábadozik – mosolyodott el Mason. – *Te* ne aludj el.

– Aludtam eleget az elmúlt két napban – nyugtatta meg Lara. – Nem fogok aludni.

– Akkor majd találkozunk – mondta Mason, miközben a kabinja felé sétált, ami közvetlenül Laráé mellett volt.

Miután a férfi becsukta maga után az ajtót, Lara úgy döntött, hogy elég éhes, hogy újra egyen, ezért elgyalogolt a kicsiny étkezdébe. Hat asztal állt ott. Hármat közülük elfoglalt nyolc, különféle kaftánt viselő férfi, akik szóltanul bámulták Larát, miközben a legtávolabbi asztalhoz sétált. Mivel ott vagy féltucat rovar harcolt az ebéd maradékaiért, inkább egy másik asztal mellett döntött.

Egy alacsony, feketehajú, bajszos férfi tűnt fel a konyhából és odasétált hozzá.

– Mijük van? – kérdezte tőle Lara.

– Nem szolgálunk ki kíséret nélküli hölgyeket – mondta a férfi, de egy pillanattal később már Lara Black Demon .32-eseinek csövével nézett farkasszemet.

– Akkor bemutatnám a kísérőimet.

– Igen finom uraknak tűnnek – mondta remegő térdekkel a férfi.

– Ismét megkérdezem: mi van az étlapon?

– Bárány.

– És még mi?

– A bárány egyéb részei.

– Az már valami. Akkor bárányt kérnék – jelentette ki Lara. –
Mijük van inni?

– Víz.

– Akkor hozzon vizet.

– Igen asszonyom – mondta a pincér, azzal megfordult, hogy
távozzon.

– Csak még egy pillanat – mondta kimérten Lara. A pincér
ledermedt, és lassan megfordult. – Okosabb vagyok annál, mintsem
hogy igyak a Nílus vizéből, ha van más lehetőség. Forralja fel a
vizet, öntse ki egy csészébe, és tegyen bele egy teafiltert.

– Nálunk nincs teafilter.

Lara intett az egyik fegyverrel.

– Szerintem talál majd.

A férfi nyelt egyet.

– Találok.

– Hogy ez milyen figyelmes magától – állapította meg Lara,
miközben megpörgette a fegyvert, aztán elsüllyesztette a tokjába.

A pincér visszaiszkolt a konyhába, Lara pedig a férfiak felé
fordult, akik végignézték az iménti jelenetet. Hatan nem titkolt
megvetéssel bámultak rá, az ajtóhoz közeli asztalnál ülő két
tagbaszakadt fickó viszont lenyűgözöttnek tűnt.

– Milyen a bárány? – kérdezte tőlük Lara.

– A legjobb, amit el lehet róla mondani, hogy legalább halott –
válaszolta az egyik nagydarab férfi.

– Valószínűleg – tette hozzá a társa.

– Valószínűleg halott, vagy valószínűleg ez a legjobb, amit el
lehet róla mondani? – kérdezte Lara egy mosoly kíséretében.

– Igen – viszonzta mosolyát a férfi.

Lara elnevette magát.

A pincér visszatért egy adag étvágygerjesztőnek távolról sem
nevezhető hússal egy piszkos tányéron.

– Örömmel látom, hogy nem kockáztatták meg, hogy túlsütik –

állapította meg Lara szárazon.

– Nem értem – felelte a pincér.

– Én a húst megsütve szeretem. Vigye vissza, és süssék meg rendesen.

– Ez meg van sütvé.

– Tényleg végig kell mennünk ezen még egyszer? – mondta Lara egy fáradt sóhaj kíséretében. A következő pillanatban a férfi ismét a pisztolya csövével nézett farkasszemet. – Vigye vissza, és süssék meg.

– Visszaviszem, és megsütjük! – kiáltotta a pincér, miközben gyakorlatilag hanyatt-homlok menekült a konyha irányába.

Az egyik szakállas férfi eleresztett egy sértődött átkozódást, felállt, és kicsörtetett az étkezdéből.

– Ügyet se vessen rá – mondta a nagyobbik alak, aki Larával beszélgetett. – Amúgy is végzett már.

– Akkor gondolom nem kell, hogy tovább marjon miatta a lelkiismeret – mondta Lara. De ezúttal egyik férfi sem nevetett, ezért feltételezte, hogy angoljuk az ő kifacsart humorérzékével kombinálva nem a legjobb elegy.

A pincér visszatért, és letette elé a tányért. Lara megvizsgálta a húst, aztán beletörődően bólintott.

– Ne felejtse el a teát – mondta a férfinak, miközben az kifelé hátrált a helyiségből.

A tea meg is érkezett, amint az első falat báránnyt a szájába vette. Azonnal el is határozta, hogy ez volt egyben az utolsó falat is, amit a szájába tett. Találkozott már néhány furcsa étellel az utazásai során, fogyasztott olyasmit, amitől legtöbb honfitársa undorodva elfordult volna, de ha az élete múlik rajta sem lett volna képes megmondani, hogy hogyan lehet még bárki életben, aki az *Amenhotep* menüjét fogyasztja.

Megitta a gyengécske teáját, aztán felállt.

– Végzett? – kérdezte a tétován az asztalához közeledő pincér, aki eddig a konyha ajtajából figyelte őt.

– Végeztem – felelte Lara. – Behajítanám a báránnyt a Nílusba,

de miért akarnék rosszat az ártatlan halaknak?

Ezúttal hallotta a két nagydarab férfi elfojtott nevetését, de a pincér csak értetlenül bámult rá. Eltűnődött rajta, hogy bemegy a konyhába és felkap egy görögdinnyét, de képtelen volt megszabadulni a gondolattól, hogy a hajó összes rovarjával kellene osztoznia rajta, ezért egyszerűen csak visszatolta a székét és kisétált a fedélzetre.

A nap alacsonyan pihent az égen, de a levegő nem volt érezhetően hűvösebb. Amint eljön az éjszaka, a hőmérséklet könnyedén esik akár harminc fokot, vagy még többet is, de még legalább egy órán át ilyen meleg volt várható.

Még a gondolatát sem bírta elviselni, hogy visszatérjen az apró levegőtlen kabinjába, ezért a hajó hátsó traktusa felé sétált. Mindhárom szék foglalt volt, így kapott egy újabb adag goromba tekintetet. Aztán viszont eszébe jutott, hogy akár üthetne is két legyet egy csapásra: szívhatna egy kis friss levegőt, és felkészíthetné a többi utast, hogy amennyiben valaki éjfél után a fedélzetre tévedne, semmi szokatlan nincs abban, hogy egy örült angol nő az egyik mentőcsónakban ücsörög.

Odasétált a kevésbé roncs csónakhoz, és tetszetős produkciót mutatott be, ahogy az egyik lábát átvetve a korláton belemászott. Elég nagy zajt csapott, hogy mindhárom férfi figyelmét felkeltse, sőt egy negyedik is előjött a kabinjából.

Lara hátradőlt a csónakban és behunyta a szemét. Nem tervezte, hogy újra elalszik, mégis csak azért nyitotta ki újra, mert hirtelen dideregni kezdett. Felült, felnézett a ragyogóan csillogó teliholdra és annak helyzete alapján úgy tippelte, hogy úgy tizenegy óra körül járhatott.

A Nílus partja felé nézett, de semmi olyat nem látott, ami elég nagy ahhoz, hogy Elefantiné szigete legyen.

Na, mindegy. Vonta meg a vállát, aztán nyújtózkodni kezdett. Egész éjjel fent leszünk és utazni fogunk. Legalább így már nem álmosodom majd el. Remélem.

Felült a mentőcsónakban és próbált hozzászokni a hűvös

éjszakai szélhez. Úgy egy óra telhetett így el, aztán Mason hangja ütötte meg a fülét.

– Lara – suttogta a férfi. – A fedélzeten vagy?

– Itt – felelte halkán Lara.

– Hol itt?

– A mentőcsónakban.

A férfi áthajolt a korláton és rápillantott.

– Talán elkéstem?

– Nem. Én jöttem kicsit korán.

– Meglátott valaki?

– Nem – válaszolta Lara. Könnyebb volt így, mint elmagyarázni az egészet.

A férfi átmászott a korláton, be a csónakba, aztán elkezdett a csigával foglalatосkodni, ami a helyén tartotta az alkalmatosságot. Nem sokkal később a csónak a Nílus vizébe került, aztán Mason elvágta a köteleket.

A férfi evezni kezdett, aztán visszanézett az *Amenhotepre*.

– Ó, a picsába! – morogta.

Lara megfordult, hogy lássa mi idegesítette fel Masont. A pincér volt az, az étkezdéből. Kíváncsian őket figyelte.

– A telihold hátrányai – mondta Lara.

– Gondolom, ha előadnánk egy kis romantikus jelenetet, akkor azzal elhitethetnénk vele, hogy csak egyedül akartunk lenni – javasolta Mason.

– Ha össze akartunk volna feküdni, arra ott lenne a kabinunk – felelte Lara. – Te csak evez tovább, én gondoskodom erről.

Előhúzta az egyik pisztolyát és a pincérré szegezte. A másik kezének mutatóujját pedig a szája elé emelte.

A férfi azonnal megértette a célzást, elismételte a mozdulatot, aztán a kezét a szívére tette, hogy jelezze őszinteségét.

– Ennyi? – kérdezte Mason gyanakodva. – Megbízhatunk a kis szarházában?

– Úgy tíz-tizenöt percre biztosan. Amíg rá nem jön, hogy nem térünk vissza.

– És aztán?

– Annyi idő elég kell, hogy legyen. Kifizetted az utunkat Szudánig. Gondolod, hogy a kapitány eltéríti az *Amenhotepet* csak hogy visszaszerezzen egy lepusztult mentőcsónakot?

Mason eleresztett egy önironikus nevetést.

– Sajnálom. Archeológus vagyok. Nem harcolok rosszul, legalábbis azt hiszem, de nem vagyok jó ebben a szupertitkos, vadregényes kémcucban.

– Ahhoz elég jó voltál, hogy megmentsd az életem – felelte Lara. – Az nekem bőven elég.

Fél órával később érték el Elephantiné szigetét, ahol partra húzták a csónakot.

– Hála az égnek! – mondta Mason. – Még a jövő héten is szálkákat piszkálhatok a tenyeremből.

– Vagy még azután is – nyugtatta Lara. – Attól függ, hogy találunk-e motorcsónakot.

Mason végignézett a parton.

– Szerinted vajon merre találunk majd?

Lara csípőre tette a kezét és a sötétségbe bámult.

– Látod ott azt az épületet úgy négyszázötven méterre, amelyiknek csak az egyik ablakában van fény?

– Igen.

– A fény azt jelenti, hogy van ott valaki. Talán egy őr, talán valami más alkalmazott. Logikus feltételezés, hogy ha van csónakja, akkor azt nem hagyná messze. Mindamellet – tette hozzá –, a sziget mindössze másfél kilométer hosszú. Ha elindulunk abba az irányba a part mentén, előbb vagy utóbb biztos belebotlunk egy csónakba. Csak reméljük, hogy az nem evezős lesz, vagy felukka.

A folyó félig agyagos, félig homokos ázott partján sétáltak úgy négyszáz métert, mikor Mason azt érezte, hogy Lara hozzáér és megszorítja a karját.

– Ott van! – suttogetta.

A férfi arra nézett, amerre mutatott, és egy apró, pálmafához kötött csónakot pillantott meg a vízben lebegni.

– Nem látok árbócot, vagy evezőket – suttogetta Mason izgatottan.
– Azt hiszem megütöttük a főnyereményt!

A csónakig versenyeztek és út közben észrevették a holdfényben csillogó motort is.

– Reméljük van benne benzin – mondta Mason.

– Naná, hogy van – nyugtatta Lara. – Nincs a szigeten töltőállomás. Bárkié is, azt tervezi, hogy ezzel a csónakkal fog hazamenni, tehát a tank nem lehet üres.

Lara pillanatok alatt kioldotta a kötelet, ami a csónakot fához rögzítette, aztán körbenézett egy hosszabb botért. Mikor talált egyet, a homokba dőfte a csónak mellé.

– Mit művelsz? – kérdezte Mason.

– Megköszönöm a támogatóknak – suttogetta Lara, aztán előhúzott néhány Fontot, és a karóra dőfte. – Na másszunk be.

Mason begázolt a vízbe, aztán beugrott a csónakba, és helyet foglalt a motor mellett.

– Gyere te is – mondta – aztán beindítom a motort.

– Ne! – felelte gyorsan Lara. – Lecsorgunk egy kicsit a folyón, és csak azután indítjuk be. Miért árulnánk el az épületben lévőknek, hogy ellopjuk a csónakjukat?

– Úgyis meghallják, mikor elhaladunk majd a sziget mellett.

– Csónakok mennek el a sziget mellett egész éjjel – magyarázta Lara. – Csak azt nem akarjuk, hogy a motor indítását meghallják.

– Sajnálom – felelte Mason zavartan. – Mint mondtam, nem vagyok hozzászokva az ilyesmihez.

– Fejezd be a folytonos bocsánatkérést.

– Saj... – aztán észbekapott. – Rendben.

Jó másfél kilométeren keresztül hagyták, hogy vigye őket a folyó sodrása. Aztán Lara bólintott, Mason beindította a motort és nem sokkal később már ismét a sziget mellett haladtak el. Végül újabb öt perccel elteltével meglátták Asszuán fényeit.

– Most már bármely percben elérhetjük az első lépcsőt – jelentette ki Lara –, és még ha sikerül is túljutnunk rajta, még mindig ott vannak a csatornák az alacsony gáttól nyugatra, a főgát mögött.

– Nem tetszik ez nekem – mondta Mason. – Túl sok ember van a gátak környékén. Biztos vannak köztük utánad kutató mahdisták, és ha a fickó a szigeten nem akarta eladni a ladikját, vagy kevesellte a pénzt, amit hagyta neki, akár rendőrök vagy katonák is, akik a csónakot keresik.

– Egyetértek. Tehát a szárazföldön keresztül kell átvinnünk a csónakot.

– Nem cipelhetjük a hátunkon az átkozott lélekvesztőt – ellenkezett Mason, és úgy nézett Larára, mintha elment volna az esze. – Csak a motor van vagy hetven kiló, és a gátak négy kilométer hosszan nyúlnak el.

– Ezt tudom – mondta Lara, aztán megtorpant. – Fél egy körül járhat. Magyarán van úgy hat óránk találni valakit egy teherautóval, aki nem túl kényes a törvény betartását illetően.

– Gondolom tényleg ez az egyetlen járható út – értett egyet Mason. – Melyik part lenne szerinted a megfelelőbb?

– A város nagy része a keleti oldalon fekszik, szóval legyen a nyugati.

A férfi jobbra vette az irányt. Észrevettek egy nagy benzinkutat, és attól párszáz méterre húzták partra a csónakot.

– Hát, ha van esélyünk megtalálni, amit keresünk, akkor ennél jobb helyen nem is kezdhetnénk – mondta Mason.

– Megyek én – jelentette ki Lara. – Te maradj itt, és vigyázz, nehogy valaki ellopja a csónakot.

– Én megyek. Te itt maradsz. – Lara ellenkezni próbált, de Mason felemelte a kezét, hogy elhallgattassa. – Ha te azokkal a pisztolyokkal besétálsz egy benzinkútra az éjszaka közepén, lelőnek, vagy hívják a rendőrséget. És ez Egyiptom, nem Anglia. Ha egy magányos nő besétál oda fegyvertelenül, valószínű soha nem tűnik már fel sehol.

– Keményebb vagyok, mint hinnéd.

– Ne légy ebben olyan biztos. Már így is tudom, hogy mennyi erő van benned. De ez nem arról szól, hogy ki mennyire kemény. Nem védelmezni próbállak, csak egyszerűen logikusabb, hogy te itt

maradsz védeni a csónakot, amíg én megyek, és megszervezem a szállításunkat.

Lara látta a logikát Mason szavaiban, ezért beleegyezett, hogy a csónaknál marad.

A férfi majd' fél órát töltött a benzinkúton a töltőssel beszélgetve, próbált puhatolózni a különböző teherautósofőrökről, akik megálltak tankolni. Végül talált egyet, aki megbízhatónak tűnt, ajánlatot tett neki, amit tízpercnyi alkudozás követett, majd visszatért Larához.

– Sikerült megszerezned, amire szükségünk van?

– Tökéletes – felelte Mason. – A faszi egy traktort vontat a nyergesén. Lecsatolja, itt hagyja a kúton, és felszed minket. Kis szerencsével kevesebb mint egy órán belül újra a Niluson leszünk, délre a főgáttól.

Miután a teherautó lehúzódtott, mindhármukra szükség volt, hogy feltegyék a csónakot a platójára. Bemásztak az utasfülkébe, és épp ahogy Mason jósolta, kevesebb, mint egy órával később a mesterséges Nasszer-tó vizén voltak, délre Asszuántól.

– Hát sikerült – lélegzett fel a férfi.

– Legalábbis eddig – válaszolta Lara. – Most már csak észre kell vennünk az *Amenhotepet*, mielőtt a mahdisták vesznek észre minket.

Lara a sötétségbe bámult, ahogy egy elhaladó felhő eltakarta a Holdat.

– Mennyi az idő? – kérdezte.

Mason az órájának fluoreszkáló mutatóira nézett.

– Fél három múlt. Az *Amenhotep* most már bármely percben feltűnhet.

Lara félrehúzta a száját.

– Ideje lenne már. Teljesen védtelennek érzem magam ebben a csónakban.

– Pedig lehet, hogy itt ülünk még egy ideig – figyelmeztette Mason. – Nem csak leszálló bűnözők lesznek Asszuánál, valószínűleg fel is száll majd néhány a hajóra. És a kapitánynak akkor fel kell keresnie a helyi hatóságokat a kenőpénzzel. – Észak felé pillantott a sötétségbe. – Áh! Itt is jön.

– Az nem az *Amenhotep* – állapította meg Lara. – A fényei túl alacsonyan vannak.

A hajó lassan közeledett feléjük, és nemsokára már a körvonalait is képesek voltak kivenni.

– Ez aztán nem semmi egy utasszállító – mondta Mason elismerően. – Bár nekem lenne annyi pénzem, amennyit valaki kicsengetett ezért. Valószínűleg kifejezetten egy olajsejk megrendelésére építették.

– Mit keres ez itt? – kérdezte Lara. – A hajóforgalom kilencvennyolc százaléka a főgáttól északra zajlik.

– Talán itt jobban lehet pecázni. Vagy errefelé lakik. Van kellemetlenebb reggeli látvány is, mint a Nasszer-tó.

– Lehet – mondta Lara kétkedően.

A hajó egyre közelebb jött, aztán hirtelen a reflektora egyenesen a csónakra irányult.

– Lebukni! – kiáltotta Lara, miközben ösztönösen a csónak padlójára vetette magát. A következő pillanatban golyózapor zúdult rájuk felszakítva a ladik oldalát és fröcsögő vízzel terítve be őket.

– Picsába! – sziszegte Mason.

– Eltaláltak?

– Nem. Bevertem a fejem a csónak oldalába.

– Reméljük, hogy ennél komolyabb sérülésed nem is lesz – mondta Lara, miközben előhúzta a pisztolyait.

– El nem tudom képzelni, hogy mégis hogy látsz így bárkit, akire löni lehet – mondta Mason kikukucskálva a hajó oldalán. – Az a lámpa teljesen elvakít!

– Egyenlítsük ki az esélyeket. – Lara pislogni kezdett, remélve, hogy sikerül visszanyerni a látását. Aztán célzott, és leadott egy lövést. A következő másodpercben a reflektor szinte szétrobbant, és a hajón álló férfiak ismét tüzelni kezdtek.

– Add ide az egyik pisztolyod – kérte Mason.

– Mondtam neked: a tenyérlenyomatomat olvassák. Senki más nem tud velük löni – kinézett a sötétségbe. – Hányat tudsz kivenni?

– Hármat, azt hiszem – mondta a férfi felpillantva.

– Én is. Egy a reflektornál, egy jobbra, és egy az irányítópultnál.

Újabb lövésváltás következett, de ennek most semmi látható eredménye nem volt.

– Akkor most mit csinálunk? – kérdezte Mason. – Magasabban vannak mint mi, és az az átkozott korlát is őket védi.

Lara a hajót nézte, ami már csak három méterre járt tőlük, aztán Masonre pillantott.

– Ugorj a vízbe – suttopta.

– Megvesztél? – kiáltotta vissza a férfi. – Nem játszom agyaggalambot!

– A reflektornak annyi. Át kell majd hajolniuk a korlát felett, hogy lássák, hol vagy. Akkor tisztán célba tudom majd venni őket a holdfényben.

A férfi kételkedve nézett.

– Mégis milyen jól lősz azzal?

– Eltalálom, amit célbaveszek.

– Remélem, igazad van.

Mason a csónak elejébe mászott, aztán négykézlábra emelkedett, és felkészült az ugrásra.

– Ne hibázz! – mondta, aztán a vízbe vetette magát.

Mindhárom férfi hallotta a csobbanást, és ahogy Lara sejtette, kihajoltak a hajó oldalán, hogy Mason nyomai után kutassanak. Sziluettjük tisztán kivehetővé vált a holdfényben. Mielőtt észrevehették volna Masont, hogy golyózáport zúdíthassanak rá, Lara leadott vagy féltucat lövést. Mindhárom férfi felüvöltött és a Nasszer-tóba zuhant.

– Kevin, gyere vissza! – kiáltotta Lara.

Néhány másodperccel később Mason el is érte a csónakot.

– Meghaltak? – kérdezte, ahogy kimászott a vízből.

– Megsérültek, azt hiszem. – Fájdalmas üvöltések, és szitkozódás hangja érte el őket. – *Biztos*, hogy megsérültek.

– Akkor húzzunk innen a francba! Az *Amenhoteppel* találkozhatunk harminc kilométerrel arrébb is.

– Csak egy perc – mondta Lara, aztán leadott pár lövést a víz felett.

– Ez mire volt jó?

– Nézd – mutatta Lara. Mindhárom férfi teljes erőből a part felé úszott, olyan sebességgel, amennyire csak a sérült testük engedte.

Lara visszafordult Masonhoz.

– Most pedig indítsd be a motort, és vigyél minket közelebb a hajójukhoz.

– Nem vihetjük el a hajót – ellenkezett a férfi. – Amint partot érnek, jelentik a főnökeiknek, hogy mi vagyunk rajta.

– Nem visszük el. Csak tedd, amit mondok.

Mason beindította a motort, és pillanatokkal később a hajó mellé is értek.

– Egy perc, és itt vagyok – mondta Lara, ahogy a csónakból átmászott a hajóra.

– Mi a terved?

– Kiürítem az üzemanyagtankját. Miért könnyítenék meg a társaiknak, hogy kövessenek minket?

A hajó hátsó része felé sétált, megkereste a tankokat, kinyitotta őket, és drága tartalmukat egyenesen a vízbe engedte. Visszafelé tartva hirtelen egy idegen tűnt fel a sötétségből, aki rávetette magát.

Lara még a zuhanás közben is ütötte-verte a támadóját, bevetve minden apró kis trükköt, hogy ártalmatlanná tegye: hüvelykujj a szemgödörbe, lábfej az ágyékba, kéztőcsont az ornyeregbe. Egyik sem bizonyult sikeresnek. A férfi fel-felszisszent, de nem engedte el, sőt, egy kést is elő tudott húzni.

Ahogy meglendítette, Lara arrébb gurult, így a penge pár centivel elkerülte a torkát. A támadás olyan erejű volt, hogy a tör beleszorult a hajó fa padlózatába. Amíg a férfi próbálta kirángatni, Larának sikerült talpraállnia.

– Ki maga? – kérdezte a támadótól. Vagy legalábbis próbálta. Kinyitotta ugyan a száját, de hang nem jött ki rajta.

A férfi újra megrántotta a tör, mire az kiszabadult a padló fogságából. Az alak felállt, és némán Lara felé kezdett közelíteni. Grotzesk mód nagyra nyitott szájjal vigyorgott, és így láthatóvá vált, hogy nincs nyelve.

Lara előhúzta a pisztolyait.

A férfi olyan sebességgel mozdult, hogy szinte elmosódtak a körvonalai. A tör egyenesen Lara szíve felé hajította.

Lara fegyverei tökéletes összhangban sütek el. Az egyik lövedék eltérítette a kést, a másik pedig pontosan a két szeme közt találta el a támadót.

Egy perccel később Lara újra a motorcsónakban ült.

– Hallottam a lövéseket – mondta Kevin. – Mi történt?

– Egy újabb néma barát – felelte Lara morcosan. Mint korábban, a hangja most is visszatért a bérgyilkos halálával. – Haladjunk kicsit feljebb a folyón. Nincs értelme itt ücsörögnie játszani a céltáblát.

Mason megfordította a motorcsónakot, és dél felé indult.

– Amúgy – magyarázta közben –, láttam, hogy mindhárom fickónak sikerült partot érnie.

– Mintha rosszallást éreznék a hangodból.

– Meg kellett volna ölnöd őket.

– Miért?

– Hogy érted azt, hogy miért? Megpróbáltak végezni velünk!

– Nem szeretek gyilkolni, Kevin. Az csak a legutolsó lehetőség számomra. Ezek az emberek nem fognak újra zaklatni minket, és mindamelllett a megölésük nem igazán oldotta volna meg a gondjaimat. – Vett egy nagy levegőt, amit aztán lassan kiengedett. – Azon tűnődöm, hogy vajon van-e olyan ebben az országban, aki nem próbál megölni.

– Talán az az ocsmány pincér az *Amenhotep* fedélzetén – nevetett Mason.

– Valószínűleg mégis ő lesz az, akinek ez sikerül – mosolygott Lara, de aztán hirtelen ismét elkomolyodott. – De attól még nem lenne rossz, ha valaki meg tudná győzni a mahdistákat, hogy nincs nálam az amulett.

– Soha nem hinnék el, és a helyzeten csak ront, hogy ilyen jó érzékkel kerülöd el őket, és véded meg magad – mondta Mason meggyőződéssel. – És mivel hitetlen vagy, feltételezik, hogy az amulett nem tesz téged teljesen sebezhetetlenné.

– Te aztán értesz hozzá, hogy hogyan kell egy lányt felvidítani.

Mason egy hosszú pillanatig csak szótlanul bámult rá, mintha próbálná összeszedni a gondolatait valamivel kapcsolatban.

– Valamilyen szinten felelősnek érzem magam a helyzetem miatt – kezdett bele a mondandójába.

– Ne butáskodj, Kevin. Ha nem ásol ki a sírból, és viszel a kairói kórházba, mostanra már halott lennék.

– Hallgass végig, kérlek. Tudtam, hogy sokan keresik Mareish amulettjét már több, mint egy évszázada. A francba, hát én magam is ez után kutattam. Ismertem a veszélyeket, de annyira izgatottan próbáltam megmenteni az életed, hogy nem törődtem azzal, hogy elrejtsem a személyazonosságodat, mikor bevittelek a kórházba. – Önmarcangolva ingatta a fejét. – Nem gondolkodtam, és most te fizeted meg ennek az árát.

– Elismétlem – mondta Lara határozottan – ha te nem vagy, én halott lennék. Semmi baj nincs azzal, amit tettél.

– Hát nekem van veled bajom – mondta Kevin. – Ezért szövetséget ajánlok neked.

– Szövetséget?

– Szerintem mindketten tudjuk, hogy csak egy módja van véget vetni a támadásoknak. Meg kell találnunk az amulettet. Ha nem volt a Hórusz-templomban, akkor az újságíró évekkal ezelőtt tévedett. Vagy nem Stewart ezredest látta, vagy igen, de Gordon tábornok más okból küldte őt oda. – Szünetet tartott. – És ha az amulett nem volt Egyiptomban, akkor még mindig Szudánban kell lennie.

– Hogy lehetsz ilyen biztos benne, hogy nincs a Hórusz-templomban? – kérdezte Lara. – Én nem azt kerestem.

– A mahdisták hónapokon keresztül vizsgáloztak ott, és az utolsó kavicsig mindent felforgattak. És nem én vagyok az egyetlen archeológus, aki ott fogott neki a keresgélésnek – válaszolta meg a kérdést Mason. – Nem. Meggyőződésem, hogy ha ott lenne elrejtve, már megtalálta volna valaki. Nagyjából egy napra voltam attól, hogy feladjam a keresést, mikor megtaláltalak.

– Rendben – felelte Lara. – Tegyük fel, hogy még mindig Szudánban van. Akkor hogyan tovább?

– Két szakértő nagyobb valószínűséggel találja meg, mint egy. A többi munkám most várhat. Elmegyek Szudánba veled, és ott maradok, amíg megtaláljuk az amulettet, vagy megbizonyosodunk afelől, hogy nem létezik, vagy legalábbis már nincs ott.

– Gondold ezt át még egyszer Kevin – mondta Lara. – Nem rád vadászunk. Szétválhatnak útjaink, amint felszállok az *Amenhotep* fedélzetére, és akkor holnap már senki nem tör majd az életedre.

– Ez nem ilyen egyszerű. Most azt hiszik, hogy nálad van, de amint rájönnek, hogy nincs, azt gondolják majd, hogy nekem adtad, vagy akár azt, hogy én találtam meg, miközben kihoztalak a sírból – grimaszolt egyet. – Ami azt illeti, valószínűleg nem vagyok olyan sokkal nagyobb biztonságban, mint te.

– Akkor mégis miért próbáltál olyan vehemensen meggyőzni,

hogy igen? – követelt választ Lara.

Mason kissé sokáig gondolkodott a feleleten.

– Fogd már fel végre, hogy nem vagyok egy nebántsvirág – mondta Lara, igyekezve elrejteni hangjából a dühöt. – Ha visszatartasz bármi információt, azzal csak sokkal nehezebbé teszed a probléma megoldását. És ez a probléma épp elég nehéz önmagában is, hozzáadott – még ha jószándékú is – szexizmus nélkül.

– Igazad van – ismerte be a férfi. – Nem történik meg újra.

– Hát ne is. Nem elég, ha csak szimplán keresni kezdjük az amulettet. Ez egy versenyfutás, meg kell találnunk, mielőtt ők találnak meg minket. Vagy, ahogy egy jó öreg bulvárlap írná, versenyt futunk a halállal.

– Talán nem – mondta Mason. – Amíg előlük menekülünk Egyiptomban, feltételezni fogják, hogy az egyikünknel van az amulett. De amint megjelenünk Szudánban, ahelyett, hogy Angliába mennénk, tudni fogják, hogy még mindig keressük.

– Miért? Lehet, hogy azt hinnék, hogy én találtam meg, és az a tervem, hogy Szudán uralkodója leszek, mint az új Mahdi.

– Ez nem úgy működik – mondta Kevin. – Igazhitűnek kell lenned, te és én pedig mindketten hitetlenek vagyunk. Tudják, hogy egyikünk sem lehet az új Mahdi, tehát egyikünk sem sebezhetetlen még az amulett birtokában sem. Az a helyzet, hogy idióták lennénk, ha úgy masíroznánk be a mahdisták erődjébe, hogy nálunk van az amulett. Nem, az egyetlen ok, ami visszavihet minket Szudánba, hogy nincs. Hogy még mindig a nyomában vagyunk. Ez az igazság, és ami még fontosabb, hogy a mahdisták elfogadják majd, mint igazságot – megtorpant egy pillanatra. – Mármint biztos lesz pár, aki azt hiszi, hogy az utunk Kartúmba csak szimpla elterelés és azok megpróbálnak majd végezni velünk, de szerintem a legtöbbször háttérbe fog húzódni, és hagyja, hogy mi találjuk meg nekik az amulettet.

– És honnan fogják tudni, hogy megtaláltuk...? Feltéve, hogy egyáltalán sikerül.

Mason megvonta a vállát.

– Biztos megvannak rá a módszereik.

– Azt hiszik, hogy most nálam van, pedig nincs, tehát a módszereik nem valami megbízhatóak.

Mason újra megvonta a vállát.

– És mit teszünk majd, ha megtaláltuk? – folytatta Lara. – Ha mindenki tudja, hogy miért vagyunk ott, a kormány nem fogja engedni, hogy kivigyük az országból, és én nem vagyok benne biztos, hogy bízom bármely kormányban eléggé ahhoz, hogy ilyen hatalmat adjak a kezébe. Még ha nincs is mágikus ereje, már a belévetett fanatikus hit is elég.

– Ennyire előre még nem gondolkodtam – ismerte be Mason. – Felteszem, majd keresünk egy arra valóban érdemes férfit, és odaadjuk neki.

– Már megint itt tartunk – mondta Lara. – Egy arra valóban érdemes nő nem létezhet a világban?

– Megfogtál – állapította meg félénken Mason.

– És mi van, ha inkább egy Lincoln, mint egy Szadat?

– Nem tudlak követni.

– Mi van, ha a legjobb ember, akit találunk, az egyetlen igazán arra érdemes személy nem hívó, hanem hitetlen?

– Akkor a férfi, vagy nő nem lesz sérthetetlen, sem halhatatlan. De attól még hatalmas erő kerül a birtokába. A ponyvahősökkel ellentétben nem tudja majd elhomályosítani az emberek elméjét, de bizonyosan képes lesz őket befolyásolni a helyes irányba.

– Nem is tudom – kételkedett Lara.

– Mi a gond?

– Ha a totális hatalom teljesen romlottá tesz, akkor a majdnem totális hatalom majdnem teljesen romlottá.

– Reméljük, hogy olyat találunk, aki képes lesz ellenállni a csábításnak.

– Gordon hívó volt, és mégsem próbálkozott vele – mutatott rá Lara. – Hogyan lehetne vajon elpusztítani?

– Mareish amulettjét? – kérdezte döbbenetben Mason. – A fél életem áldoztam a felkutatására!

– Ha úgy is van, ahogy mondod, sokkal jobb lenne, ha senki nem találná meg. De mivel szemmel láthatóan az egyetlen kiút a helyzetből az, ha a nyomába eredünk, szeretném tudni, hogy hogyan lehet tőle megszabadítani a világot, ha sikerrel járnánk.

– Ezt számításba sem veszem – jelentette ki a férfi. – Egyszerűen odaadjuk majd a legjobb embernek, akit csak találunk.

– És mi van, ha nem találunk senkit, akiben meg lehet bízni?

– Ez nagyon cinikus hozzáállás a részedről – állapította meg Mason. – Biztos találkoztál már megbízható emberekkel az életben.

– Nem sokkal.

– Akkor elzárva tartjuk majd, amíg nem találunk egyet.

– Az egész életem azzal töltöm, hogy olyasmit szerzek meg, ami el van zárva, vagy még komolyabban védik.

– Majd akkor aggódjunk emiatt, ha odajutunk. A lényeg, hogy szimplán azzal, ha nyíltan az amulett keresésére indulunk Szudánban, lerázzuk magunkról ezeknek az eszelősöknek a nagyrészét. Mindamellet – tette hozzá –, archeológusként azt hiszem ez a legizgalmasabb kihívás az életemben. – Larára nézett. – Megegyeztünk?

– Szerintem igen meggondolatlanul teszed kockára az életed – mondta Lara –, de ha Szudánba akarsz jönni, nem akadályozhatlak meg.

– Akkor tehát társak vagyunk – jelentette ki Mason.

– Itt is van – mondta Mason, mikor az *Amenhotep* végre elősejlett a sötétségből. Felállt a csónakban, és integetni kezdett a karjaival.

– Azon tűnődtem – mondta Lara –, hogy végülis mi okuk lenne megállni miattunk? Hiszen már kifizetted az utat Szudánba.

– A felét – felelte Mason. – A másik felét akkor kapják meg, mikor elérjük a célállomást. – Villantott Lara felé egy lefegyverző mosolyt. – Talán a szupertitkos kémbizniszhez nem értek, de tudom, hogyan kell üzletelni a harmadik világban.

Az *Amenhotep* feléjük közelítve lassított, és a kapitány kihajolt a korláton.

– Azt hittem, hogy még a hajón vannak – mondta.

– A feleségem Asszuánban várt rám – hazudta Mason szemrebbenés nélkül. – Úgy gondoltam jobb lenne őt elkerülni.

A kapitány cinkosan felnevetett.

– Csak egy perc, és leeresztünk maguknak egy kötélhágcsót. – Egy matróz sétált oda hozzá, és súgott valamit a fülébe. – Épp most informáltak, hogy az egyik mentőcsónakunk hiányzik. Tudnak esetleg róla valamit?

– Nincs rá szüksége – mondta Lara. – Mióta a főgát megépült, a Nílus többnyire csak másfél méter mély, vagy alig több. Ha a hajója léket kap, vagy felborul, az utasok egyszerűen kiséválhatnak a partra.

– Nem ez a lényeg – magyarázta a kapitány. – A csónak a miénk, és szeretnénk visszakapni.

– Már nincs nálam – mondta Mason. – De elfogadnák esetleg ezt a csónakot cserébe?

A kapitány szeme pénzéhesen összeszűkül, ahogy azt számolgatta, mennyit kaphatna érte.

– A motorral együtt?

– Természetesen – mondta Mason. – Mit kezdenénk a motorral csónak nélkül?

– Áll az alku – jelentette ki a kapitány, aztán a matrózához fordult. – Ereszd le a kötelet.

Egy perccel később Lara és Mason a fedélzeten voltak, majd újabb egy perccel azt követően az *Amenhotep* ismét a vizet szelte a folyón felfelé, maga után vontatva a csónakot.

– Négy óra – jelentette be Mason az órájára pillantva, mikor újra kettesben voltak Larával. – Hosszú éjszaka volt. Azt hiszem lepihenek.

– Én aludtam, mielőtt elindultunk volna Elephantine szigetére – felelte Lara. – Itt maradok a fedélzeten még egy-két órát. Gyűlölöm azt a kis kabint. Bűdös, és klausztofóbiás leszek tőle.

– Klausztofóbiás? – visszhangozta hitetlenkedve Mason – Lara Croft, aki ennél kisebb helyekre is beerőszakolta magát...? És bűdösebbekre is, ha már itt tartunk.

Lara elfintorodott.

– Az utolsó hely, ahova beerőszakoltam magam, ha már így fogalmazunk, a fejemre omlott, és majdnem végzett velem. Gondolom ezen még nem tettem túl magam.

– Adj magadnak egy kis időt – mondta Mason, miközben távolodott. – Még csak pár nap telt el. Reggel találkozunk.

Lara a tat felé sétált, ahol a három fa szék volt. Az egyiket úgy harminccentis távolságra húzta a korláttól, aztán elerakott egy másikat. Végül leült és hátradőlt, amíg a szék támlája meg nem támaszkodott a hajó korlátján, majd a lábait feltette a másik székre.

A felhők tovatűntek, így a csillagos eget bámulhatta, miközben számbavette az eseményeket, amik azóta történtek, hogy csapdába esett a sírban. A többsége még most is olyan volt akár egy álom. A gonosz Széth istenség szabadon engedése, annak a törekvése, hogy az egész világot a totális sötétségbe borítsa, a harc, és végül a győzelem. Az egyedüli, ami igazán valósnak tűnt, hogy csapdába esett a sír romjai közt, és szinte képtelen volt mozogni, vagy akár lélegezni.

De nem hagyta, hogy a megpróbáltatásainak emlékei elhatalmasodjanak rajta, így inkább tervek szövögetésébe kezdett. Az amulett keresésének logikus kezdőpontja Kartúm volt. Ott lakott Gordon életének utolsó évében. Ha ő, vagy valamely embere lopta el az amulettet Mahditól, logikusnak tűnt, hogy visszatértek vele Kartumba. Végülis ez volt az egyetlen város, amelyet Gordon tartott az ellenőrzése alatt, az egyedüli, amely védve volt – még ha ideiglenesen is – Mahdi csapataitól.

De Mahdi embereinek többsége szudáni volt. Miért nem sétáltak be egyszerűen Kartumba a város polgárainak kiadva magukat, és figyelték Gordont, ha egyszer tudták, hogy az amulett eltűnt? Tudniuk kellett, hisz Gordon legyőzte Mahdit Omdurmánál.

Nem gondolkozol tisztán, Lara, mondta magának. Gordon, vagy az emberei Omdurmán *előtt* lopták el az amulettet, másképp nem sikerült volna legyőzni Mahdit. Az pedig logikusnak tűnt, hogy Mahdit leszámítva senki nem tudott a lopásról a csata végéig. Tehát ezért nem figyelte senki Gordont, hogy hova rejthette.

De attól még valakinek tudnia kellett, hogy hol van. Gordon nyilván tudta. Talán Stewart is, vagy az egyik helyi, esetleg többen is. Mahdi miért nem küldte egyszerűen a kémeit Kartumba, hogy kiderítsék, hol van?

Aztán eszébe jutottak a könyvek, amiket az iskolában olvasott Gordonról, és azok is, amiket önszorgalomból. Mahdi nem tudott senkit bejuttatni Kartumba, még akár egyetlen kémet sem. A város a Fehér és a Kék-Nílus találkozásánál fekszik, Gordon pedig elárasztott egy csatornát Kartúm körül, ami így szó szerint egy szigetté vált. Így sikerült feltartani a sokkal nagyobb erejű hadsereget hónapokig. A város csak azután esett el, hogy a száraz évszakban a víz szintje leesett és Mahdi erői képesek voltak átmasírozni rajta.

Gordon briliáns elme volt, összegezte magában Lara. Ki másnak jutott volna eszébe elárasztani a várost övező pusztát? Persze a végeredményen nem változtatott – a brit felmentősereg, amely felvehette a harcot Mahdi erőivel, csak napokkal azután érkezett, hogy Kartúm elesett és Gordon életét veszítette –, de attól még nem

lehetett nem értékelni a kreativitását.

És pontosan ez volt, ami most megnehezítette Lara helyzetét. Megtalálni egy évszázaddal ezelőtt elrejtett ereklyét egy fejletlen országban már önmagában is elég nehéz feladat, de megtalálni úgy, hogy egy Gordon intellektusával rendelkező ember rejtette el... az bizony kemény munkát, és rengeteg kutatást igényel majd. El kell majd olvasnia mindent, amit Gordon valaha írt, mindent, amit róla írtak, egészen addig a pontig, amíg meg nem érti teljes egészében, hogy hogyan működött az elméje. És még azután is rengeteg munka és kutatás vár majd rá, na meg szerencséire is szüksége lesz. Sokra.

– Itt az ideje, hogy mi beszél, Lara Croft.

Lara meglepetten előredöntötte a székét, és felállt. A két tagbaszakadt alakkal találta szemben magát, akik barátságosak voltak vele az étkezdében. Most nem tűntek olyan barátságosnak. Ami azt illeti, az egyik – az alacsonyabbik – egy Lugert szegezett egyenesen rá. A másiknál egy tör volt.

Újabb mahdisták, gondolta Lara. A keze lassan a pisztolya felé siklott.

– Én nem kívánlak löni téged le – mondta a pisztolyos férfi. – Emeld kezeid fel lassan.

Lara engedelmeskedett.

– Kik maguk?

– Én nevem Hassam – mondta a férfi –, és ez itt Gaafar.

Gaafar szigorúan bámulta Larát.

– Megtaláltad?

– Megtaláltam-e micsodát? – kérdezett vissza ártatlanul.

– Kérlek ne játszd a bolondot – mondta Gaafar, aki valamivel jobban beszélt angolul, mint a társa. – Nem áll jól. Megtaláltad az amulettet?

– Nem.

– Igazán?

– Igazán – mondta Lara. – Szóval semmi értelme megölni engem.

A két férfi úgy nézett rá, mintha bolond lenne.

– Tudod, hogy kik vagyunk? – kérdezte Gaafar.

– Az akcentusotok alapján tudom, hogy Szudánból származtok – mondta Lara. – Feltételeztem, hogy mahdisták vagytok, de most...

– Szudánból jöttünk – erősítette meg Gaafar – és nem akarjuk, hogy Szudán, majd aztán az egész világ vérbe boruljon. A mahdisták ellen harcolunk.

– Nem értem – mondta Lara. – Nem épp az előbb kérdeztetek az amuletről?

– De.

– Tehát meg akarjátok találni.

– Csak, hogy elpusztítsuk – válaszolta Gaafar. – A világnak nincs szüksége egy újabb Mahdira! A következő talán még az előzőnél is rosszabb lenne.

Lara tanulmányozta a két férfit, próbálta eldönteni, hogy vajon igazad mondanak-e.

– Ha el akarjátok pusztítani az amulettet – mondta végül –, akkor ti vagytok az elsők.

– Többen is vagyunk – biztosította Gaafar. – Mióta tudomásunkra jutott, hogy Stewart ezredes felkereste a templomot Edfuban, a feladatunk annak őrzése volt. Teljesen feltárták, feltérképezték és átvizsgálták az évek során, így tudtuk, hogy ha valaki a te hírneveddel odamegy, akkor annak csak Mareish Amulettjének megtalálása lehet az oka.

– Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom, de nem azért mentem oda. Nem is tudtam a létezéséről, és semmi olyasmit nem láttam ott, ami egy amulettre emlékeztetni.

Gaafar szótlánul bámulta egy kínosan hosszú pillanatig.

– Hiszek neked – mondta végül.

Most Hassamon volt a sor, hogy Larára meredjen.

– Merjük kérdezni meg?

Gaafar láthatóan mérlegelte a kérdést, aztán beleegyezőleg bólintott.

– Miért is ne? Legalább akkora szükségünk van a segítségére, mint amekkora szüksége van a mi védelmünkre.

– Miről beszéltek? – kérdezte Lara.

– Lara Croft – kezdett a mondandójába hivatalos hangon Hassam – neked van történelem megtalálása olyan dolgok melyek van mondva nem megtalálhatók. Segítenél nekünk találni meg Mareish Amulettje?

– Ez csak valami vicc, ugye?

A két férfi zavartan nézett össze.

Lara idegesen gesztikulált.

– A segítségemet kéritek... miközben pisztolyt szegeztek rám?

A zavar az arcukon szégyenkezéssé változott.

– Ezer bocsánat, Lara Croft! – kérte Gaafar.

Közben Hassam markolattal előre Lara felé nyújtotta a pisztolyát.

– Tessék, vedd el.

Lara így is tett, majd Gaafarra irányította a fegyvert.

– Az a tör még mindig idegesít.

A férfi visszacsúsztotta a tört a kaftánja alá.

– Most itt állunk előtted fegyvertelenül. Alázatosan kérdeznék: segítenél nekünk megtalálni az amulettet és elpusztítani?

– Miért kéne megbíznom bennetek?

– Az életünk a kezekben van. Mi adtuk a kezébe. Nem bizonyítja ez az őszinte szándékunkat?

Lara eltűnődött ezen egy pillanatra. Bármit is tervezett a két férfi, az ő megölése nem volt része, vagy különben már halott lenne. Úgy döntött, hogy egyelőre halad az árral. Ha megbízhatónak bizonyulnak, jó. Ha nem, majd gondoskodik róla, hogy azt kívánják, bár végzett volna velük. Markolattal előre visszaadta Hassamnak a fegyverét.

– Rendben, segíték nektek megtalálni. De az elpusztítását nem ígérhetem meg.

– De muszáj! – kiáltott fel Hassam. – Ennek ereje túl nagy, túl veszélyes...

– Egyszerűen biznotok kell benne, hogy helyesen cselekszem majd, mikor itt az ideje. Én megbíztam bennetek, vagy nem?

A két férfi egymásra nézett, aztán vissza Larára, és bólintottak.

– Jó. Most pedig hadd ébresszem fel a barátomat. Ő is segíteni fog.

– Nem – mondta Gaafar. – Ismerjük Lara Croft hírnevét. De a barátodról semmit sem tudunk. – Szünetet tartott. – Veszélyben vagy, amíg az *Amenhotep* fedélzetén tartózkodsz. Túl sokan tudják, hogy itt vagy. Hamarosan el kell hagynunk a hajót, és találkozni a társainkkal. Velünk jössz, és átkelünk a sivatagon Kartúm felé. A barátod itt marad a hajón.

– Hatalmas hibát követtek el – mondta Lara. A barátom az ifjabb Kevin Mason, egy olyan archeológus fia, aki ismertebb, mint én valaha is leszek. Ő nem egyszerűen az apja nyomdokaiban jár, hanem képes felhasználni a tőle szerzett tudást és bölcsességet.

– Nem! – ismételte Gaafar határozottan. – Sok megpróbáltatás és veszély vár ránk. Te talán készen állsz rá, de az nem biztos, hogy ő is.

– Megmentette az életem, és együtt vészeltünk át több veszélyes helyzetet – ellenkezett Lara hajthatatlanul – Ő a barátom. Mégis hogyan hagyhatnám hátra?

– Ha kicsit is törődsz vele, hagyod, hogy az *Amenhotep* fedélzetén maradjon. Abban nyilván egyetértesz, hogy sokkal kisebb veszélyben van, ha nincs melletted. Találkozhatsz vele, amint elértük Kartúmot, ahol nagyobb védelmet tudunk neki biztosítani.

– Rendben – törődött bele Lara. – Veletek megyek, de legalább azt engedjétek meg, hogy hagyjak neki egy üzenetet, amiben elmondom neki, hogy önként távoztam, nem raboltak el, és hogy hol találkozunk majd Kartúmiban.

– Ez elfogadható.

– Mikor indulunk?

Gaafar vetett egy rövid pillantást a partra.

– Úgy tizenöt kilométer múlva. Remélhetőleg még napkelte előtt.

– El kell hagynunk hajót mielőtt érjük el az abu szimbeli templomok – tette hozzá Hassam. – Van információnk róla, hogy

mahdisták csoportja gyülekezik ott. Ők fogják feltételezni természetesen, hogy te vagy *Amenhotep* fedélzetén.

– Rendben – mondta Lara. – Megyek és hagyok egy üzenetet Kevinnek. – Elgondolkodott egy percre. – Azt írom neki, hogy találkozzunk a Kartúm Hiltonban.

Gaafar a fejét rázta.

– Nem. Az az első hely, ahol keresnének.

– Az egyedüli hotel azon kívül, amit ismerek az Aeropole – javasolta Lara. – Mi a helyzet azzal?

– A vezetőnk azt mondja, hogy ne – jelentette ki Gaafar. – Túl sok ott az angol. Ha nem tűnsz fel a Hiltonban, a következő hely, amit a mahdisták megnéznék az Aeropole lesz.

– Oké, feladom. Akkor javasoljatok ti valamit.

– Megkérdezem a vezetőnktől – mondta Gaafar.

– Itt van az *Amenhotep* fedélzetén?

– Igen, megyek és idehívom.

Gaafar végigsétált a fedélzeten, és egy perccel később visszatért.

– Azt javasolja, hogy a barátoddal a Bortai Hotelben találkozzatok. Ott meg tudunk védeni benneteket.

– Rendben – válaszolta Lara. Aztán kíváncsian Gaafarra nézett.

– Láthattam a vezetőtöket?

– Ó, igen – mondta a férfi. – Omar az *Amenhotep* fedélzetén van, amióta csak mi.

– Omar – ismételte el a nevet Lara, miközben próbált visszaemlékezni az utasok arcára. – Hogy néz ki?

– Inkognitóban utazom – mondta egy hang a háta mögött. Lara megpördül, hogy szemben találja magát az anti-mahdisták vezetőjével.

A szemei elkerekedtek a meglepetéstől. *A dolgok egyre érdekesebben alakulnak*, futott át az agyán.

– Én is örvendek, hogy találkoztunk – folytatta Omar, a pincér egy széles mosollyal az arcán.